

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes Juridico-Theologicæ De Jure, & Justitia

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum ; [Graz], 1714

§. IV. Dissertationis I. Articuli I. De jure gentium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40013

APPENDIX

Ad Præcedentes Dissertationes

§. IV. Dissertationis I. Articuli I.

De jure gentium.

388. **P**Lura huic opusculo adjecta sunt, quæ Auditoribus non dictavi, ne autem numeri Dissertationum nimis longi essent, ea, quæ cuivis loco inferi debuissent, in hac Appendice suppleo indicato numero in Dissertationibus sub quo in Appendice de omillis disseritur.

Quæ numero 9. de jure gentium dixi nimirum esse quasi medium inter jus naturale, & positivum procedunt spectatâ communi doctrinâ, à qua recedo, uti patebit ex mox subjiciendis.

De jure gentium, utrum sit merè positivum, & humanum, aut medium ex naturali, & positivo humano valdè disceptatur apud Wiest, in *Dissert. Proæmiali num. 51.* Raiffenst. à n. 20. proæmio ad 1. *Decretalium*, ubi illud subdividens in primarium, & secundarium, illud statuit esse naturale propriè dictum; hoc humanum, quia, inquit, etsi ratio naturalis sit ejus aliqualis origo, non tamen ex solo rationis instin-

ctu nobis indicum, sed ex necessitate humani convictûs ita exigente ipso usu, & moribus est constitutum.

Convenit inter omnes jus gentium sic dici, quo omnes gentes, vel ferè omnes utuntur, *L. omnes ff. de just. & jure*, sic inducta sunt sedium occupatio, ædificatio, munificio, bella, captivitates, servitutes, fœdera, paces, induciæ, legatorum non violendorum Religio, &c. *can. jus gentium dist. 1.*

Resp. Probabilius videri, quod jus gentium non sit mixtum ex propriè naturali, & positivo humano, sed esse merè humanum *Wiest. cit. Dissert. n. 52.* post alios à *num. 53.* ita explicans considerando hominem tripliciter. Primò uti est creatura rationalis usu rationis prædita, sic regitur jure, seu lege naturali ostendente, quæ sint rationi consentanea, & præstanda, quæ difformia, & vitanda, hujus juris materia non solum sunt prima, & per se nota principia naturalia *relata n. 20.* sub finem, & omnia,

hia, inde evidenter per Discursum immediate, aut mediate deducta moralia dictamina aliquid propter bonitatem ei intrinsicam præcipientia, aut propter malitiam prohibentia, idque secluso omni alio jure positivo divino, & humano, unde nisi mutentur circumstantiæ materiæ, est necessarium, ac immutabile omnes omnino homines obligans ante, aut post rerum divisionem, &c. ut præcepta Decalogi, &c. sic furtum post dominia rerum divisa est indubitate jure naturali vetitum, obligatio parendi Domino post servitutem inductam, obligatio implendi contractus, aut simplicem promissionem, aut juratam, supposito commercio, promissione, juramento, non vendendi rem sacram suppositæ hujus consecratione.

Secundò consideratur homo ut civis, seu ut membrum politicum civitatis alicujus perfectæ seu principatus, qua talis regitur jure in eo constituto aut recepto ad commune ejusdem Principatus bonum sic consideratus homo subest juri civili, aut canonico.

389. Tertio ut est pars, seu membrum totius humanæ civitatis constitutæ ex omnibus populis, etsi in varios principatus divisus, diversæque Religionis orbe toto sparsis. Omnes homines sic considerati habent inter se quandam unitatem non tantum physicam nempe specificam in naturæ similitudine, sed moralem quoque, & politicam, quam fundat naturale præceptum mutui amoris, opitulationis, &c. cum nulla gens ita sibi sufficiat, ut ad perfectam felicitatem non egeat ope alterius, communitatione mutua ad promovendum, conservandumque commune bonum.

Hoc modo considerati homines subjiciuntur juri omnibus, aut ferè omnibus gentibus communi, cujus Author non est solum lumen naturale, seu dictamea initio conditæ naturæ rationalis inditum, sed postea tractu temporis poscente ita communi, aut necessitate, aut utilitate, suadente usu, & moribus omnium, aut ferè omnium gentium est institutum, non quidem ita, ut consensus populorum fuerit expressus, & scriptus publicè promulgatus, sed moribus instatque juris consuetudinarij communi omnium, aut ferè omnium usu inductus. Et hoc jus nuncupatur jus gentium, idque dicitur propriè tale, quod mutua inter illos obligatione est introductum: cujusmodi sunt legatorum admissio, & securitas, jus belli ad vindicandam injuriam, reparandumque damnum illatum ab alio populo: modusque id indicendi per Feciales, ne fontes & instrumenta belli veneno inficiantur, aut ne hostis per submissos sicarios occidatur; aut ne quis quoad effectum rerum bello captarum & occupatarum invasione & cadum valeat puniri ut prædo, aut homicida. Ejusdem juris gentium sunt fœdera pacis, & induciarum, dum rationabiliter, ac debito modo petuntur, servitus, id est, hominibus aliis liberis bello captis facultas pro servis utendi, libertas commerciorum apud externos, & hostes exercendorum, jus sepulturæ, seu defunctis honorem exhibendi cadavera eorum humando.

Quando autem non ex mutua omnium, aut ferè omnium gentium obligatione, sed ob singularem gentium utilitatem intra quemvis Principatum à civibus eum constituentibus invicem, aut

ab una gente erga alteram ex obligatione observatur, dicitur jus gentium improprie tale, re ipsa autem ac proprie, vel jus civile Wiest. *num. 56.* exemplificans in modo determinato, quo DEUS sit colendus (aliàs jure naturæ DEO debetur cultus) per sacrificia, per institutos ad ea offerenda certi statûs homines, in usu panis pro cibo, constructione ædium, munitione civitatum, divisione rerum, jure postliminij, contractibus non paucis, & quædam alia quorum utilitas est quidem ex omnium ferè gentium usu, ut finis & particulare singulorum bonum introducta, non tamen ut finis totius gentium omnium communitatis. Jus quidem naturale obligat ad colendum DEUM. Servanda fœdera, at non determinat modum, quo sit colendus, uti nec jus naturale obligat ad petitionem fœderis, aut ad petiti admissionem, sed jure gentium utrumque est in ductum, secûs implendi obligatio, sed jus naturale pacta legitime celebrata custodire præcipit, forma autem in contractibus ineundis jus civile, aut municipale, seu cujusvis gentis proprium præripit.

390. Jus gentium etfi sit conformetationi naturali, ac instar veri juris na-

turalis obligat homines; differt tamen ab isto, quod istud invariatis circumstantijs semel obligans sit immutabile, ac necessarium, atque ante omnem consensum liberum divinum, humanumque vim obligandi habeat, omnesque omnino gentes ita constringit, quin ullo mutuo consensu valeant se ab eo liberare, e contra jus gentium, sicut est introductum mutuo omnium consensu non expresso, sed tacito per *num. 389.* sub princ. ita pari consensu abrogari potest, proinde ejus obligatio non est simpliciter necessaria, sed contingens, ac mutationi obnoxia, sicut ipsa necessitas, & utilitas, ob quam est jus gentium exortum.

Neque hoc est receptum ab omnibus profus gentibus, cum testentur Historiæ jura legatorum non vigere apud aliquas, imò defacto est ex parte mutatum etiam inter Christianos, apud quos bello capti Christiani non fiunt servi, & licet bonorum divisio sit juris gentium, hodie tamen apud Religiosos nulla est inter eos quoad bona divisio, sed hæc sunt omnibus communia Wiest. à *num. 57.*

